

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -1 У. 8886/14
02.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Ранђеловић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „Н.-Е.“ АД из Н., Ул. ..., кога заступа адвокат Димитрије П. Милић, адвокат из Београда, Дурмиторска 4/3, ради поништаја решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-23/2013-1, веза 4/0-02-316/12 од 19.02.2013. године, у предмету заштите конкуренције, са заинтересованим лицем „Ј. П.“ д.о.о. са седиштем у Н., ..., ..., поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог Суда Узп 253/2013 од 30.05.2014. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.10.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Савета комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-23/2013-1, веза 4/0-02-316/12 од 19.02.2013. године.

II УВАЖАВА СЕ захтев тужиоца и обавезује се тужени орган да тужиоцу на име трошкова поступка пред судом исплати износ од 36.790,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се у осталом делу захтев одбија као прекомеран.

III ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-1 У 887/12 од 12.07.2012. године, у ставу I диспозитива, утврђено је да је Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот-Бабушница, потписан дана 24.08.2010. године између Привредног друштва „Ј.п.“ д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси ...а, Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност „Н.Е.“ а.д. Н, са регистрованим седиштем на адреси ул..... Н., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Ставом II диспозитива оспореног решења утврђено је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива забрањен и ништав *ex lege* у смислу чл. 10. став 3. Закона о заштити конкуренције. Ставом III диспозитива оспореног решења забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Ставом IV диспозитива оспореног решења одређује се мера заштите конкуренције Акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.- Е.“ а.д. Н., ... у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години и то 21.650.850,00 РСД, док је у ставу V наложено акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.е. а.д. Н., да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења и то 21.650,850 РСД, на назначени рачун у корист буџета Републике Србије, док је у ставу VI диспозитива оспореног решења одређен рок од 4 месеца од дана пријема решења за извршење налога из става V диспозитива под претњом принудног извршења. Ставом VII диспозитива оспореног решења наложено је акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.Е.“ а.д. Н., да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати, а ставом VIII диспозитива

оспореног решења одређено је да се ослобађа од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције Привредно друштво „Ј.п.“ д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ..., ул. ..., Н.. Ставом IX је одређено да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије“ и на интернет страни туженог.

Тужилац „Н.Е.“ из Н. поднео је тужбу против оспореног решења 13.03.2013. године. Тужилац оспорава напред наведено решење које је донето у извршењу пресуде Управног суда II -1 У. 887/12 од 20.07.2012. године, са разлога из члана 24. став 1. тачке 1., 3. 4. и 5. Закона о управним споровима, што у акту није правилно примењен пропис што су повређена правила поступка, што је чињенично стање нетачно утврђено а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Својом тужбом указује на претходни поступак који је вођен пред Управним судом и на правно схватање Управног суда које у поновном поступку није прихваћено од стране туженог органа. Тужилац и даље сматра да не постоји правни основ према коме је Протокол о заједничком обављању превоза путника забарњени споразум из члана 10. ства 2 . тачке 1. Закона о заштити конкуренције. Сматра да такав став туженог органа је у супротности са циљем поменутог Закона из члана 1. а нарочито у односу на корист потрошача. Поменути споразум је оперативно-технички акт који је једино за циљ имао унапређење превоза путника на релацији поводом и које је закључен и то баш у правцу дупло веће понуде превоза и афирмације најевтиније карте за путнике који имају свакодневну потребу за путовањем корошћењем месечне карте. Указује да се предметни Протокол није бавио ценовном политиком ниједном речују нити се било којим тумачењем може извући закључак да су јединствене цене биле предмет договарања и садржине Протокола. Протокол је закључен на основу члана 14. Закона о облигационим односима и не садржи одредбе које су у супротности са поменутом одредбом Закона о облигационим односима. Тужени у својим разлозима донетог решења не указује на делове Протокола који су га определили да исти квалификује као и рестрективни. Наиме, није утврђена заједничка воља потписника протокола, предмет протокола, штетне последице истог нити циљну

группу повређену протоколом. Тужилац сматра да није изазвао никакав поремећај на тржишту нити је остварио икакву материјалну нити другу погодност. Комисија није узимала у обзир чињеницу да су оба превозника снижавали цене, чак превозник „Ј.п.“ три пута и да је регистровао поласке 15 минута пре поласка тужиоца и да је продавао повратне карте чиме је цену појединачног превоза снижавао – преполовљено. Посебно истиче да је тужилац цене у 2010. години формирао тако што се понашао према тржишним приликама и у поступку снижавања и повећања цена а осим тога у време трајања Протокола примењивао је цене које је имао и у претходном периоду. Тачно је да је тужилац у претходном прериоду пре Протокола имао и веће цене од оних које је применио за време важење Протокола а то зашто је „Ј.п.“ применио исте цене и то оне које пре тога није имао то је питање за тог превозника те се никао не може ставити на терет тужиоцу. Комисија се такође није бавила значајем повратних карата које је само превозник „Ј.“ имао у понуди, у смислу снижавања јединичне цене превоза. Комисија није прихватала током поступка наводе тужиоца да је заправо други превозник Протокола примењивао ниже цене и да је баш он „привлачио путнике“. Ту околност, тужбом објашњава указивањем на табелу о броју продатих карата на релацији Пирот-Бабушница у 2009. и 2010. години. Тужбом такође указује да је тужени у разлозима свог решења указао на намеру странака из протокола да једна другој наметну конкуренцију међусобно и да то траје на свим састанцима а онда друга страна „Ј.п.“ то пријави и буде од тога ослобођена. Тужена Комисија је указала поверење изјави „Ј.п.“ која изјава је срачуната на то да избегне сваки вид одговорности позивајући се не сразмеру у економској снази потписника Протокола, што није тачно јер оба превозника на конкретном тржишту имају исто учешће. Комисија је пропустила да сагледа целокупно чињенично стање и да цени изјашњење тужиоца у поступку и изнесе разлоге због којих их није прихватила, чиме је и повредила правила поступања. У коначном тужилац сматра да, будући да оспорава закуљчак да се ради о забрањеном споразуму, нужно је да оспорава и висину изречене управне мере, указујући тужбом на разлоге због којих налази да је мера у несразмери одређена. Заправо, сматра, да

је приликом одмеравања висине изречене мере тужени орган морао да цени чињеницу да се тужилац бави и другим делатностима и остварује приходе од туризма, угоститељства, осигурања, ауто- школе, теретног саобраћаја, трговине, производње и сервисирања возила, при чему никако није могла одредити меру према укупном приходу тужиоца јер тај приход не остварује само превозом путника а поготову добит коју остварује на спорној релацији. Тиме је повређено право тужиоца на имовину а у смислу члана 58. и члана 1. Протокола из Конвенције о људским правима и основним слободама. Такође приликом одређивања мере Комисија се није придржавала правног схватања из пресуде Управног суда У. 887/12 од 20.12.2012. године а на које је обавезна по основу чл. 69. Закона о управним споровима, чак себи даје за слободу да каже да је неприхватљиво правно схватање суда. Са тих разлога и осталих изнетих у тужби и са расправе, тужилац предлаже суду да уважи тужбу и поништи оспорено решење, да одлучи у спору пуне јурисдикције као и да тужиоцу призна трошкове спора, тражећи одлагање извршења решења.

Тужени орган је 03.04.2013. године, суду доставио списе предмета и одговор на тужбу из ког произлази да остаје код свих својих разлога датих у образложењу оспореног решења. Објаснио је да је у свему поступио по налогу суда из раније донете пресуде па стим у вези је и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Сматра, да су неосновани тужбени наводи будући да се Комисија у свему јасно одредила како у погледу правног основа за покретање поступка по службеној дужности, тако и у погледу правне природе Протокола као рестриктивног споразума а и у погледу предмета и циља предметног рестриктивног споразума. Заправо указује да је на основу свих навода у иницијативи превозника и приложене документације да су заправо стране протокола за основни циљ имале елиминацију међусобне конкуренције и зато налази да тај споразум односно протокол преставља повреду конкуренције из члана 10. закона. Указује да је Закључком председника Комисје бр. 4/0-02-87/2011-1 од 09.02.2011. године и покренут поступка по службеној дужности а ради испитивања повреде конкуренције. Оспорава наводе тужиоца да чињенично стање није потпуно утврђено и да је утврђено неправилно јер у

испитном поступку који је предходио доношењу решења су предузете све потребне доказне радње у циљу правилног утврђивања чињеничног стања а на основу утврђених и неспорних одлучних чињеница је и изведен закључак да је предметни протокол рестрективни споразум из члана 10. став 2. тачке 1. Закона. Тужени орган исцрпно објашњава одредбе закона и указује да је заиста постојао правни основ за доношење одлуке у оспореном решењу. Како је Комисија одлучивала о правима и обавезама учесника на тржишту и утврдила управну меру, налази да неосновано тужилац тужбом указује на прекорачење границе управног надзора будући да и није вршила управни надзор. Неосновани су наводи тужиоца такође, да комисија није ценила понашање превозника у читавом периоду већ само непосредно пре протокола и за време важења протокола јер из чињеничног стања утврђеног током поступка то не произлази. Посебно указује на образложење оспореног решења на страни 7, 8 и 9. Што се тиче ценовне политике тужена такође сматра да су неосновани наводи тужиоца, јер је у погледу ценовне политике потпуно утврђено чињенично стање и то јасно образложено на страни 8, 9 и 10 оспореног решења. У даљим наводима из одговора тужена Комисија објашњава закључак тужене поводом намера странака приликом закључења протокола и указује да су неосновани тужбени наводи да је Комисија поклонила веру односно поверење само наводима другог учесника у споразуму. Даље Комисија налази да нема занчаја чињеница да ли би „Ј.п.“ пријавио такав споразум да није дошло до прекида његове примене од стране тужиоца и то питање није ни било предмет испитивања током поступка. У одговру даље објашњава зашто тужилац није могао бити ослобођен од новчане обавезе из мере заштите конкуренције. Тужена у одговору и на расправи је указала са којих разлога није прихваћено правно схватање из пресуде Управног суда донете у овој правној ствари. Тужена Комисија је предложила да суд одбије тужбу као и захтев тужиоца за трошкове. Трошкове је тражила.

Учесник у поступку „Ј.п.“ је такође дао одговор на тужбу 11.04.2013. године, сматрајући да је у поновљеном поступку надлежни орган имајући у виду све смернице дате од стране Управног суда још једном сагледао све чињенице и доказе и из образложења оспореног решења јасно произлази да је потпуно и

правило утврђено чињенично стање и да је донета правилна одлука.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета и увида у списе предмета У.8957/2014 поступајући у извршењу наведене пресуде Врховног касационог суда Узп. 253/2013 од 30.05.2014. године, Управни суд налази:

Тужба је основана.

Према стању у спсима Комисија за заштиту конкуренције је, на иницијативу Привредног друштва „Ј.п.“ д.о.о. из Н. за утврђивање постојања радње злоупотребе доминантног положаја, у смислу члана 16. Закона о заштити конкуренције („Сл. гласник РС“, бр. 51/09), донела оспорено решење, којим је утврдила да је Протокол, закључен између Привредног друштва „Ј.п.“ д.о.о. Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност „Н.-Е.“ а.д. Н. дана 24.08.2010. године, реструктивним споразумом, на основу кога су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Истим решењем потписницима Протокола је забрањено свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.- е.“ а.д. Н. је одређена мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години, а Привредно друштво „Ј.п.“ д.о.о. Н. ослобођено од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције.

Даље произлази да је овде оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда У. 887/12 а која пресуда је укинута пресудом Врховног касационог суда Узп. 381/12 од 20.11.2013. године и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање. У поновном поступку Управни суд је у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп. 381/12 од 20.11.2013. године, донео пресуду У. 18953/13 од 23.01.2014. године којом је одбио тужбу тужиоца, те је и та пресуда, пресудом Врховног касационог суда Узп. 75/2014 од 30.05.2014. године укинута

и предмет враћен Управном суд на поновно одлучивање и који је код Управног суда заведен под бројем У. 8957/2014.

Увидом у списе предмета У. 8957/14 утврђено је, да је, суд одржао усмену и јавну расправу 19.09.2014. године, у присуству тужиоца и заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, те да је предмет расправе било решење надлежне Комисије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године. Тим решењем је одлучено о истој управној ствари између истих странака као и решењем број 4/0-02-23/2013-1, веза 4/0-02-316/2012 од 19.02.2013. године, које решење је предмет ове тужбе.

Будући, да је у предмету У. 8957/14 одржана усмена и јавна расправа и да је веће суда у нејавној седници 02.10.2014. године донело пресуду оцењујући законитост решења туженог органа од 24.11.2011. године, налазећи да је исто правило и на закону засновано, па стим у вези је тужба тужиоца одбијена, то по налажењу суда иста управна ствар не може бити решена са више коначних и извршних решења, те је са тих разлога и одлучио као у диспозитиву I пресуде, при чему је прво решење Комисије за заштиту конкуренције бр. 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, кончано и правноснажно а односи се на исту управну ствар.

Налазећи, да поред овде оспореног решења је иста управна ствар решена и коначним, извршним решењем истог органа Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије од 24.11.2011. године, које решење је постало и правноснажно одлуком суда У. 8957/14 од 02.10.2014. године, те да у правном поретку не могу постојати више коначних решења сагласно одредби чл. 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), Управни суд је на основу одредбе члана 46. став 2. и чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, бр. 11/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што није настала обавеза за тужени орган да основом чл. 69. ст. 2. наведеног закона донесе друго решење.

Суд је имао у виду и чињеницу да је тужени орган пре одлуке Врховног касационог суда по захтеву за преиспитивање пресуде Управног суда У.3642/13 од 16.05.2013. године, донео и треће решење број 4/0-02-23/2013-1 веза 4/0-02-

316/2012 од 21.10.2013. године којим је такође решена иста управна ствар која је била предмет тужбе У. 8957/14 и У. 8886/14, па како је тужилац и против тог решења поднео тужбу, која је заведена код овог суда У. 18233/13, то налази да та чињеница не утиче на оцену законитости, овде оспореног решења, будући да ће суд законитост решења које је комисија донела 21.10.2013. године ценити у том поступку.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09 и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца основан, обзиром да је тужилац у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...101/11), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390 динара и за одлуку суда у висини од 1.900,00 динара. Основом чл. 9. и ТАР. броја 43 и 44 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“, бр. 121/12), суд је одредио и трошкове за рад адвоката и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 и приступ адвоката рочишту у износу од 18.000,00 динара, тако да трошкови спора укупно износе 36.790,00 динара док је у преосталом делу захтев тужиоца одбио као прекомеран, при чему налази да трошкови који су настали поводом одговора на Захтев за преиспитивање пресуде, упућен од стране тужене, Врховном касационом суду нису били нужни, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова спора, обзиром на успех тужене у овој управној ствари и одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима.

Како је суд у поступку оцене оспореног решења нашао да управни акт садржи недостатке који га чине очигледно незаконитим што је и представљало разлог за поништај истог, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе

одлуку како је то тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима. То је и разлог да је суд овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је пресуда донета основном увида у списе предмета У. 8957/14, у ком поступку је расправљена иста управна ствар.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 02.10.2014.године, II-1 У. 8886/14

**Записничар,
Драгана Ранђеловић,с.р.**

**Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ